

Cuprins

Urăjitorul din Oz ✦ pagina 8

Hänsel și Gretel ✦ pagina 14

Frumoasa și Bestia ✦ pagina 18

Alice în Țara Minunilor ✦ pagina 22

Albă ca Zăpada ✦ pagina 28

Peter Pan ✦ pagina 32

Mica sirenă ✦ pagina 38

Pinocchio ✦ pagina 42

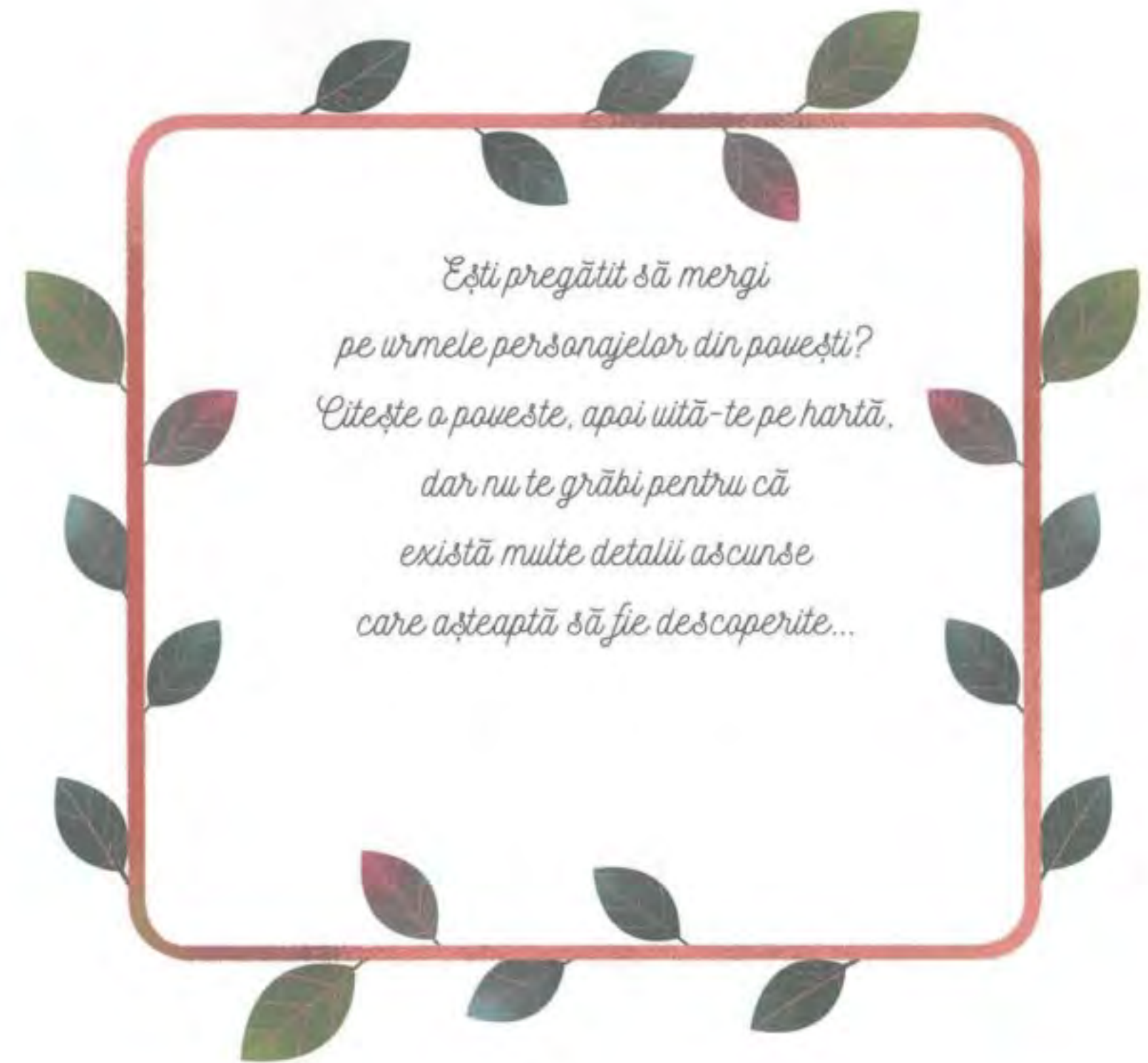
Introducere

De un lucru poți fi sigur: să pășești
în Țara Minunilor fără o hartă este o nebunie
demnă de însuși Pălărierul Nebun!

Și cum rămâne cu Hânsel și Gretel?
Nu ar fi avut nevoie de firimituri.
O privire dacă și-ar fi aruncat pe hartă și ar fi fost bine!
Ar fi ajuns acasă în maxim cinci minute!

Cât despre Albă ca Zăpada, cu siguranță
se plimba agale prin șuierătoarea pădure întunecată
și a găsit casa celor șapte pitici
cu un rucsac plin de mere.

Pe scurt, a zbura cu imaginația este unul
dintre cele mai bune lucruri în viață, dar încearcă să o faci
folosind hărțile din această carte.
Poți ghida personajele tale preferate sau să inventezi
povești și finaluri complet diferite!

Vrăjitorul din Oz

Dorothy locuia într-o casă mică din Kansas, împreună cu unchiul Henry și cu mătușa Em. Câțelușul său, Toto, era cel mai bun prieten al ei. Cu ochii lui sclipitori, Toto o făcea întotdeauna pe Dorothy să zâmbescă. Astăzi, însă, Dorothy și Toto nu se jucau. Se întâmpla ceva ciudat. Unchiul Henry privea neliniștit cerul, care era mai gri și mai întunecat decât de obicei. Dintr-odată, acesta strigă:

— Em, vine o tornadă! Trebuie să mergem repede în pivniță!

Dorothy fugi să-l caute pe Toto, care era speriat și se ascundea sub patul ei. Vuietul vântului deveni asurzitor. Dintr-odată, casa se cutremură și apoi se ridică în aer, zburând tot mai sus, până când ajunse chiar în vârful tornadei. Dorothy a reușit să ajungă până la patul ei, iar în cele din urmă a adormit, însă a fost trezită de un zgomot puternic. A sărit din pat și a alergat spre ușă. Când a deschis-o, a rămas foarte uimită de ceea ce vedea. Tornada dusese casa în mijlocul unui peisaj frumos de țară.

Dorothy a văzut un mic grup de oameni cu o înfățișare bizară care se îndreptau spre casă. Erau îmbrăcați cu totul în albastru, de la pălăriile în formă de conuri înalte, ornamentate cu clopoței, la cizmele lor, cu vârfuri înțoarse. Chiar și bărbile lor lungi erau albastre! O femeie mică, purtând o rochie albă, conducea grupul.

— O, ea este cea mai puternică vrăjitoare, spuse femeia când ajunse la Dorothy. Bine ai venit în țara Munchkinilor! Eu sunt Vrăjitoarea cea Bună de la Miazănoapte. Suntem aici să îți mulțumim pentru uciderea Vrăjitoarei cea Rea de la Răsărit și pentru eliberarea acestui popor de sub sclavie.

— Sunteți foarte amabilă, spuse Dorothy, dar n-am ucis niciodată pe nimeni!

— Dar casa ta a făcut-o, răspunse femeia, arătând spre colțul casei lui Dorothy. De sub ea se vedeau două picioare încălțate cu pantofi strălucitori de argint. Acceptă în dar pantofii magici ai vrăjitoarei, spuse Vrăjitoarea cea Bună, dându-i pantofii lui Dorothy. Dorothy și-i puse în picioare și spuse:

— Vreau să mă duc acasă. Mă puteți ajuta să găsec calea?

— Singura persoană care te poate ajuta este puternicul Vrăjitor din Oz, i-a explicat Vrăjitoarea cea Bună. Dar pentru a ajunge la el va trebui să mergi într-o călătorie foarte periculoasă. Urmează drumul de cărămidă galbenă spre Orașul de Smarald.

După ce a mers mai mult de o oră pe drumul de cărămidă galbenă, Dorothy s-a oprit să se odihnească lângă un câmp de porumb. O sperietoare de ciori stătea în mijloc, ținând păsările departe. Curioasă, Dorothy se apropie mai mult.

— Bună, spuse sperietoarea. Cine ești tu?

Gura lui Dorothy se deschise de uimire. Sperietoarea putea vorbi!

— Mă numesc Dorothy. Sunt din Kansas. Mă duc spre Orașul de Smarald să-i cer marelui Oz să mă ajute să mă întorc acasă.

— N-am auzit niciodată de acest Oz. Dar eu nu știu nimic. Nu am creier, răspunse sperietoarea. Crezi că, dacă vin cu tine, acest Oz îți va da unul?

— Nu știu, dar merită încercat, nu crezi?

Împreună, Dorothy și Sperie-Ciori au pornit de-a lungul drumului de cărămidă galbenă. Ajunseseră în adâncul pădurii, când brusc au auzit un plâns. Au mers printre copaci și au văzut un om făcut în întregime din tinichea! Stătea nemișcat, cu un topor în mâini, care erau înălțate deasupra capului.

— Tu plângi? îl întrebă Dorothy pe Omul de Tinichea.

— Plâng de mai bine de un an, dar nimeni n-a venit vreodată să mă ajute.

— Te vom ajuta noi. Spune-ne ce să facem! îi zise Dorothy.

— Ați putea să-mi ungeți încheieturile cu ulei, vă rog? Sunt atât de ruginit, încât nu mă mai pot mișca! În timp ce Dorothy îl ungea cu ulei, Omul de Tinichea a întrebat-o încotro se îndreaptă.

— Să-l căutăm pe marele Vrăjitor din Oz, răspunse Dorothy. Vreau să-l întreb cum mă pot întoarce acasă, iar Sperie-Ciori vrea un creier.

— Vin și eu cu voi, spuse Omul de Tinichea. Poate Oz va putea să-mi dea o inimă.

Cei trei călători au pornit din nou pe drumul de cărămidă galbenă. Dintr-odată, s-a auzit un răget teribil și un leu imens le-a sărit în cale! Toto s-a repezit la leu, lătrând furios, iar Leul a fugit și s-a ascuns.

— Nu ești decât un laș! strigă Dorothy.

— Da, știu, sunt un laș! răspunse Leul, ieșind din spatele unui copac. Cu lacrimi în ochi, i-a întrebat unde merg, și aceștia i-au explicat.

— Dacă nu vă deranjează, voi veni cu voi și îi voi cere lui Oz să-mi dea curaj.

Prietenii și-au continuat călătoria. După ce au trecut o prăpastie adâncă, au ajuns pe un câmp imens de maci, al cărui miros era atât de puternic, încât oricine îl respira putea să adoarmă și să nu se mai trezească niciodată. Desigur, pe Dorothy a început să o cuprindă rapid somnul. Din fericire, Omul de Tinichea și Sperie-Ciori, făcuți din tinichea și paie, nu au simțit aceleași efecte ciudate.

— Leule, aleargă cât de repede poți! spuse Sperie-Ciori. Îți vom salva pe Dorothy și pe Toto.

Leul a adormit la câțiva pași de ei după ce i-a salvat.

— Nu putem face nimic pentru el? întrebă Omul de Tinichea, în timp ce un șoarece, urmărit de o pisică mare, s-a ciocnit de el.

